



אני מיליונרית צעירה — אבל אין לי בית משלי — אין לי גבר משלי — אין לי ילד משלי

נמו. כשאני עומדת, לבדי, על הבמה ושירה — שום דינמו לא יכול לעשות את זה במקומי.

מאברה'מלה נפרדתי כי פשוט לא יכולתי להמשיך יותר. חייתי כבר זמן רב לפני זה בתוך מערבולת לא נוחה, לא רצויה. אבל אצלי כל דבר לוקח הרבה זמן לבצע. גם זה.

כמובן שאני לא שונאת אותו. למרות שגם לא אוהבת. מי אני שאניד לו שהוא הולך לאיבוד? אולי לפי דעתו היא עושה את הדברים הנכונים.

אבי אהב יחסיציבור. בכל מקום שהי לכו חיכו לנו צלמים. אפילו היום, אחרי הפירוד, כשאנחנו צריכים להיפגש, הוא דואג לצלמים. אני שונאת את זה. מאז ש'נפרדנו, לא צילמו אותי אפילו פעם אחת עם גבר. זה אחד הדברים שאנינו משתנה אצלי, לא חשוב באיזה מצבירות אני נמצאת.

מציירות הם דבר חשוב אצלי. בחיים הפרטיים, הם באים אצלי לביטוי בבגדים. אני יכולה ללבוש שבועות, לפעמים שמלות ערביות, סנדלים, ופרחים ב' שיער. ולפעמים יש לי מצבירות שונה, להיות אלגנטית. ואז אני שיא ההידור. בחיים הפרטיים, אני אוהבת נורא להיות לבד, או מכסים עם אדם אחד. זה לא שאני שונאת אנשים, אני פשוט לא אוהבת חברה גדולה.

כשאני לבד, אני אוהבת אורכידיאות, אמבטיות ארוכות, מנוחה ממושכת. אני מסוגלת לבלות ימים שלמים בקריאה והא' זנה למזיקה. משונה, אבל זוקא או אני לא מרגישה בודדה. כי הרגשת הבדי' דות היא לא כל-כך פזיזת, כמו עניין של יצירת קשר.

אחד הדברים האהובים עלי הם מכי תבי המעריצים. שולחים לי המון. גם מתנות, סמליות, אבל נוגעות ללב. יש לי אוסף שלם. אני נורא מעריכה מתנות. הנה, הטבעת הזו עם היהלום הענק, שאני עונדת, זו מתנה שקיבלתי בזמנו מאברה'מלה.

ואחד הדברים שהכי חסרים לי, זה בית — לשים בו את כל המתנות האלה. כי למרות כל הצלחתי, אין לי עדיין בית בחיים. בכל ארץ שאני באה, אני גרה אצל חברים. אני גם אוהבת מאוד את בית ההורים בחיפה. אני נורא קשורה גם לי צפת, שבה נולדתי.

אני אוהבת גם את האוכל הספרדי של אמא. אבל כל זה — עדיין לא תחליף. ההצלחה והמקום בצמרת, לא סיגורו אותי. אני יודעת מה שחסר לי עדיין.

בית משלי. גבר משלי. ילד משלי.

בוכה. לא בחיים הפרטיים, ודאי שלא על הבמה. אבל בסוף ההופעה, כשהקהל עמד על רגליו והשליך עלי פרחים, הרגשתי פתאום שעומדות לי דמעות.

אחרי הקונצרט, התאספו המון אני שים מסביבי. אבל בעצם, הייתי לבד. נשארתי רק עם עצמי. כשאת בפיסגה, את איך שהוא תמיד לבד. ולפעמים, דווקא ברגעים כאלה, אני מרגישה כמו בת מאה. למעשה, הייתי צריכה להיות מאושרת. לביכול אין לי על מה להתלונן. אבל אני כן מתלוננת. אני נורא ביקורתית וקפדנית. אפשר לקרוא לי מיליונרית צעירה — אבל זה לא מוסיף לי שמץ ביטחון. לפעמים אני מתמלאה געגועים לדברים שאני לא מכירה. כמו להיות אמא. לפעמים, לי דברים שאני כן מכירה. לגבר משלי. לבית משלי. כל הדברים היפים, שאין לי.

ל שנה אני באה לביקור אצל אחי בחיפה. וכל שנה אני מרגישה שאני צריכה להתאמץ להשיג את הארץ. היא משתנה מהר כל-כך, שאני צריכה להודור. יש מתח. סלנג חדש כל פעם. טמפו מהיר נורא.

וזה — למרות שראיתי כבר את כל ה' עולם, הייתי בכל המקומות, ולמדתי לא מעט מהחיים. ולא תמיד את הדברים היפים.

דבר אחד חשוב למדתי אחרי שנפרדתי מאברה'מלה: לא לעשות יותר אף פעם מה שלא מתחשק לי. לא להכריח את עצמי. משום כך, אינני מופיעה בפני צלמים. אינני עושה יחסיציבור. כי לא מתחשק לי. לא עושה חלטורות. בחו"ל, אני מופיעה רק בקונצרטים ובטלוויזיה. ובמחירים גבוהים. עד 25 אלף ל"י להופעה. המחיר הוא אצלי שאלה של פרינציפ. לא רוצה יותר לאנוס את עצמי לכל מיני דברים שמנוגדים לרוחי.

לא צריך להבין מכך שאני מצטערת על חיי עד היום. לוא הייתי צריכה להיות מהדש, הייתי חוזרת על כל מה ש' עשיתי. למדתי הרבה. גם מהכאבים, גם מהשמחות. בית'הספר הזה, שימו החיים, העניק לי המון. מכל הסוגים.

הרוחתי כבר הרבה כסף בחיי. גם הפ' סדתי הרבה. השקעתי הרבה במניות או או אט, שהיו כל-כך פופולאריות באירופה, והפסדתי הון. למדתי להתייחס לזה בשל' חה. הכסף לא מסוגל לקנות הרבה. בודאי לא אהבה. והאהבה, לדעתי, היא העיקר. היו לי רומנים, מאז שנפרדתי מאבי, אבל לא משהו שהייתי רוצה שיימשך ויימ' שר. בכלל, אני לא מסוגלת לתנות אהבים

את הסיפורים כאילו אברה'מלה הוא הדינמו שדוחף אותי, שמניע אותי לשיר. שבלעדיי — לא היה הכישרון שלי בא לידי ביטוי. שבלעדיי לא הייתי מגיעה לכלום.

זה לא נכון. אין דבר כזה. כישרון שלא יכול לבוא לידי ביטוי — איננו כישרון. כשיש כך כישרון — יש כך אש פנימית שבערת ודוחפת אותך להתבטא. האש הזו מוכרחה לצאת החוצה. עם דינמו, בלי די

בלי יחס. ובעתיד הקרוב, לצערי, יש לי הרגשה שלא אתאהב.

ל פני שנפרדתי מאבי, ריחמו עלי הרבה. מסכנה, אמרו אנשים. אחרי שנפרדנו, הפסיקו לרחרח. היתה המון סימ' פטיה.

כשנפרדנו, וגם לפני זה, שמעתי לא פעם



אסתר ואבי, בעת ביקורם האחרון בארץ, לפני הפירוד